

Sygn. akt **IX GC 393/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Dorota Jankowiak

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2014 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa: **A. s.r.l. z siedzibą w F. (Włochy)**

przeciwko: **A. S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **A. S.** na rzecz powoda **A. s.r.l. z siedzibą w F. (Włochy)** kwotę 23.010,00 Euro (dwadzieścia trzy tysiące dziesięć Euro) z odsetkami:

- a) od dnia 19.01.2012 roku do 31.12.2012 roku w wysokości 8% w skali roku;
  - b) od dnia 1.01.2013 roku do 30.06.2013 roku w wysokości 7,75 % w skali roku;
  - c) od dnia 1.07.2013 roku do 31.12.2013 roku w wysokości 7,5% w skali roku;
  - d) od dnia 1.01.2014 roku do 30.06.2014 roku w wysokości 7,25% w skali roku;
  - e) od dnia 1.07.2014 roku do 31.12.2014 roku w wysokości 7,15% w skali roku;
- oraz z dalszymi odsetkami ustawowymi w wysokości według prawa włoskiego;

2. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu:

- a) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.479,19 zł;
- b) nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu okręgowego w Poznaniu kwotę: 3.753,00 zł;

SSO K. K.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym z dnia 10 stycznia 2014 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód A. s.r.l. z siedzibą w F. (Włochy) wniósł o zasądzenie od pozwanego A. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą A. S. (...) kwoty 100.072,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 19 stycznia 2012r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych w wysokości 1.251,00 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej strony pozostawały we współpracy handlowej a pozwany był przedstawicielem handlowym powoda na terytorium Polski. Współpraca

stron polegała na tym, że pozwany dokonywał zakupu sprzętu od powoda, a następnie sprzedawał go i montował współpracującym z nim podmiotom gospodarczym na terytorium Polski. Dodał, że strony ustaliły, iż zapłata nastąpi po protokołarnym uruchomieniu zamontowanych instalacji u klienta. Powód zaznaczył, że w niniejszej sprawie powód sprzedał na rzecz pozwanego instalację silosową, którą następnie pozwany sprzedał na rzecz KENIA sp. z o.o. w B..

Powód podał, że z tytułu sprzedaży towaru wystawił pozwanemu faktury nr (...) z dnia 7 października 2011r. i nr 108/ (...) z dnia 19 października 2011. Pozwany należności wynikające z wystawionych przez powoda faktur uregulował tylko częściowo. Mimo upływu terminów zapłaty niezapłacona przez pozwanego pozostała kwota w wysokości 23.010 euro.

Powód wskazał, że kwoty wynikające i dochodzone z poszczególnych faktur przeliczył każdorazowo na potrzeby formularza pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym na walutę polską, zgodnie z kursem średnim waluty euro ogłoszonym przez Narodowy Bank Polski w wysokości 4,3491 zł obowiązującym w dniu 18 stycznia 2012r.

W dniu 5 lutego 2014r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw z dnia 7 marca 2014r. od wyżej wymienionego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Ponadto wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował roszczenie zgłoszone przez powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości z uwagi na jego bezzasadność, bezprzedmiotowość i gołosłowność. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda.

Postanowieniem z dnia 24 marca 2014r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Pismem z dnia 25 czerwca 2014 r. pozwany podtrzymał wszystkie twierdzenia, wnioski i zarzuty sformułowane w sprzeciwie od nakazu zapłaty wnosząc o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości według norm przepisanych. Pozwany potwierdził, że prowadził z powodem współpracę w ramach której nabywał od powoda urządzenia, a następnie sprzedawał je swoim bezpośrednim klientom działającym na terenie Polski. Wskazał, że na podstawie umowy z dnia 9 sierpnia 2011r. zobowiązał się do dostarczenia i zamontowania na rzecz swojego klienta- KENIA sp. z o.o. z siedzibą w B. nabytego od powoda na podstawie oferty urządzenia (instalacji silosu) wraz z systemem dozowania z obudową zewnętrzną. W związku z czym powód wystawił fakturę nr (...) z dnia 19 października 2011r. na podstawie której strony zgodnie określiły termin sprzedaży na 60 dni od dnia wystawienia faktury. Dodał, że wskazana powyżej instalacja została dostarczona i zainstalowana u klienta pozwanego spółki KENIA w dniu 5 listopada 2011r., w związku z czym nieprawdziwe są twierdzenia powoda, jakoby protokół odbiorczy instalacji został podpisany dopiero w dniu 18 stycznia 2012r. Podkreślił, że dokument ten nie został przez niego podpisany oraz w żaden sposób nie dokumentuje faktu dostarczenia, zainstalowania oraz uruchomienia instalacji albowiem w jego treści potwierdzono jedynie, że urządzenie spełnia wymogi oferty oraz założenia zawarte w opinii o nowej technologii. Pozwany zaprzeczył także, że strony uzgodniły, iż pozwany zobowiązany był do uiszczenia ceny sprzedaży na rzecz powoda dopiero po instalacji urządzenia u klienta. Zdaniem pozwanego roszczenie wynikające z faktury nr (...) z dnia 19 października 2011r. stało się wymagalne zgodnie z przewidzianym w fakturze terminem płatności – 60 dni od daty wystawienia faktury tj. z dniem 19 grudnia 2011r. Odnoszą się do roszczenia wskazanego w treści faktury nr (...) z dnia 7 października 2011r. pozwany podniósł, iż zgodnie z ustaleniami stron płatność pozostałej do zapłaty kwoty 310,00 euro miała nastąpić bezpośrednio po dostarczeniu przez powoda zamówionej uprzednio przez pozwanego instalacji w dniu 5 listopada 2011r. Wobec czego roszczenia w dniu wniesienia przez powoda pozwu w dniu 10 stycznia 2014r. były przedawnione albowiem przedawniały się po dwóch latach o daty ich wymagalności w oparciu o art. 554 k.c. Nadto pozwany wskazał, że instalacja silosowa obciążona była wadami, nie spełniała wymogów związanych z jej prawidłowym funkcjonowaniem i nie zawierała wszystkich uprzednio uzgodnionych przez strony elementów. Braki oraz usterki urządzeń zbytych przez powoda zostały wskazane w treści protokołu zdawczo-odbiorczego z dnia 5

listopada 2011r. Pozwany podkreślił, że w dniu 6 listopada 2011r. poinformował powoda o stwierdzonych usterekach oraz brakach instalacji, wzywając jednocześnie do ich usunięcia. W związku zaś z brakiem reakcji ze strony powoda pozwany podał, że zawarł porozumienie z spółką KENIA na mocy którego spółka przejęła obowiązki związane z usunięciem usterek instalacji i jej wyposażeniem, w zamian co pozwany zobowiązał się do uiszczenia na jej rzecz kwoty 8.500,00 euro netto tytułem rekompensaty związanej z faktem niewłaściwego wyposażenia instalacji. Niniejsza kwota została uiszczona w dniu 22 kwietnia 2012r. W związku z czym w ocenie pozwanego doznał on szkody opiewającą na wskazaną powyżej kwotę.

Pismem z dnia 1 października 2014r. powód sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 23.010 euro z odsetkami w wysokości 8% od dnia 19 stycznia 2012r. do dnia 31.12.2012r., 7,75% od dnia 1 stycznia 2013r. do 30 czerwca 2013r., 7,5% od dnia 1 lipca 2013r. do 31 grudnia 2013r., 7,25% od 1 stycznia 2014r. do 30 czerwca 2014r., 7,15% od 1 lipca 2017r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. s.r.l. z siedzibą w F. (Włochy) jest zarejestrowaną we włoskim Rejestrze Przedsiębiorstw Izby Handlu, (...), Rzemiosła i (...) w F.. Pozwany A. S. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą A. S. (...) wpisaną do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej R. Polskiej.

okoliczność bezsporna, a ponadto dowody: - odpis z rejestru handlowego powoda wraz z tłumaczeniem przysięgłym (k. 27-33 akt), odpis (...) pozwanego (k. 12 akt).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej strony pozostawały we współpracy handlowej. Współpraca stron polegała na tym, że pozwany dokonywał zakupu sprzętu od powoda, a następnie sprzedawał go współpracującym z nim podmiotom gospodarczym na terytorium Polski.

Na podstawie umowy z dnia 9 sierpnia 2011r. pozwany zobowiązał się do dostarczenia na rzecz swojego klienta- KENIA sp. z o.o. z siedzibą w B. nabytego od powoda na podstawie oferty urządzenia (instalacji silosu) wraz z systemem dozowania.

okoliczność bezsporna, a ponadto dowód: oferta nr (...) i jej uwierzytelniony odpis (k.41-50, k.93-114), zeznania powoda (k.306-309), zeznania pozwanego (k.151, 309-311).

W terminie od 31 października 2011r. do 5 listopada 2011r. dostawy i montażu silosu wraz z systemem dozowania dokonali pracownicy powoda. Z czynności tych został sporządzony w dniu 5.11.2011 roku protokół zdawczo – odbiorczy podpisany przez pozwanego oraz jego kontrahenta – Kenia sp. z o.o. (...) pozwany dokonał dokończenia montażu obudowy zewnętrznej.

okoliczności bezsporna, a ponadto dowody: zeznania powoda (k.306-309), zeznania pozwanego (k.151, 309-311), protokół (k. 71).

Powód z tytułu sprzedaży i dostawy towaru wystawił pozwanemu następujące faktury:

- nr 103/ (...) z dnia 7 października 2011r. na kwotę 4.710,00 euro z terminem płatności po dostawie towaru,

- nr 108/ (...) z dnia 19 października 2011r. na kwotę 56.750,00 euro z terminem płatności w terminie 60 dni od daty wystawienia faktury.

okoliczności bezsporna, a ponadto dowody: faktury nr (...) wraz z tłumaczeniem (k. 51-52 ,k. 115-124 akt).

Pozwany należności wynikające z wystawionych przez powoda faktur uregulował tylko częściowo. Z tytułu faktury nr (...) z dnia 7 października 2011r. uregulował zapłatę w wysokości 44.050,00 euro, zaś z tytułu faktury nr (...) z dnia 19 października 2011r. uregulował zapłatę w wysokości 34.050,00 euro.

okoliczności bezsporna, a ponadto dowody: faktury nr (...) wraz z tłumaczeniem (k. 51-52, k. 115-124 akt), wydruk z systemu księgowego powoda-saldo należności pozwanego względem powoda z dnia 26 marca 2012r. (k.40, k.91-92).

Protokołem zdawczo – odbiorczym z dnia 5 listopada 2011r. do umowy z dnia 9 sierpnia 2011r. na zakup instalacji silosów wraz z systemem dozowania z obudową zewnętrzną pozwany oraz spółka KENIA sp. z o.o. z siedzibą w B. wskazali na usterki instalacji silosów wraz z systemem dozowania.

Pismem z dnia 6 listopada 2011r. pozwany poinformował powoda o usterek instalacji silosów oraz wezwał do ich usunięcia w terminie 7 dni. Zaznaczył, że nie usunięcie usterek w wyznaczonym terminie spowoduje naprawę przez pozwanego urządzeń na koszt powoda oraz naliczanie odsetek w wysokości 273 euro dziennie.

okoliczności bezsporna, a ponadto dowody: protokół zdawczo – odbiorczym z dnia 5 listopada 2011r. (k.71), pismo z dnia 6 listopada 2011r. (k.72), zeznania powoda (k.306-309), zeznania pozwanego (k.151, 309-311).

E-mailem z dnia 20 grudnia 2011r. pozwany został wezwany do uregulowania kwoty 22.700,00 z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 19 października 2011r. oraz kwoty 310,00 euro z tytułu faktury nr (...) z dnia 7 października 2011r.

okoliczności bezsporna, a ponadto dowody: e-mail z dnia 20 grudnia 2011r. (k.54, k.127), zeznania powoda (k.306-309), zeznania pozwanego (k.151, 309-311).

E-mailem z dnia 11 stycznia 2012r. pozwany poinformował powoda, że według zawartej umowy zapłata za urządzenie nastąpi po dostawie kompletnego urządzenia i prawidłowym jego zamontowaniu na rzecz KENIA sp. z o.o.

okoliczności bezsporna, a ponadto dowody: e-mail z dnia 11 stycznia 2012r. (k.54, k.127), zeznania powoda (k.306-309), zeznania pozwanego (k.151, 309-311).

Protokołem odbiorczym instalacji silosów wraz z systemem dozowania z obudową zewnętrzną z dnia 18 stycznia 2012r. zawartym pomiędzy KENIA sp. z o.o, powodem i (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. strony protokołu stwierdziły, że instalacja urządzeń wraz z systemem dozowania działa prawidłowo i jest zgodna z zapytaniem ofertowym.

okoliczności bezsporna, a ponadto dowody: protokół odbiorczy instalacji silosów wraz z systemem dozowania z obudową zewnętrzną z dnia 18 stycznia 2012r. wraz z tłumaczeniem (k.38-39, k.73, k.89-90), zeznania powoda (k.306-309), zeznania pozwanego (k.151, 309-311).

W dniu 17 kwietnia 2012 r. zostało zawarte porozumienie pomiędzy KENIA sp. z o.o., a pozwanym w związku z wykonaniem przez pozwanego w roku 2011 robót montażowych oraz dokonaniem sprzedaży urządzeń objętych umową z dnia 9 sierpnia 2011r.

W § 1 ust. 1 strony porozumienia ustaliły, że KENIA sp. z o.o. przejmie na siebie wszelkie obowiązki związane z wyjaśnieniem i usunięciem zgłoszonych przez siebie uwag oraz zobowiązuje się we własnym zakresie do wykonania usług serwisowych urządzeń.

W § 2 w związku z wykonaniem przez KENIA sp. z o.o. czynności określonych w ust. 1 uregulowano, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty na rzecz spółki KENIA wynagrodzenie w wysokości równowartości 8.500 euro netto plus VAT liczone według średniego kursu NBP obowiązującego na dzień poprzedzający wystawienie faktury VAT przez KENIA.

Dowód: porozumienie z dnia 17 kwietnia 2012 r.(k.73).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dowody.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Zeznania powoda należało uznać za wiarygodne – prezes zarządu powoda w sposób konsekwentny, spójny z pozostałym materiałem dowodowym i logiczny opisał przebieg kontaktów handlowych z pozwanym oraz zwrócił uwagę na istotne kwestie dotyczące prawidłowego funkcjonowania instalacji silosu po upływie stycznia 2012r. Zeznania strony powodowej korelowały przede wszystkim z dokumentem w postaci protokołu odbiorczego urządzenia wraz z systemem dozowania z obudową zewnętrzną z dnia 18 stycznia 2012r. zawartym pomiędzy KENIA sp. z o.o, powodem i (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., w którym strony protokołu stwierdziły, że instalacja urządzeń wraz z systemem dozowania działa prawidłowo i jest zgodna z zapytaniem ofertowym. Sąd dał przymiot wiarygodności także zeznaniom pozwanego w zakresie współpracy handlowej stron. W aspekcie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci protokołu zdawczo-odbiorczego z dnia 5 listopada 2011r. oraz pisma z dnia 6 listopada 2011r. i korespondencji e-mail nie ulega wątpliwości, że pozwany informował powoda o stwierdzonych usterkach oraz brakach dotyczących instalacji urządzeń w postaci instalacji silosu. Jednak jak wynika z dokumentu z dnia 18 stycznia 2012r. spółka KENIA na rzecz której pozwany jako przedstawiciel handlowy powoda dokonał sprzedaży urządzenia, ostatecznie nie podważała prawidłowego działania urządzenia. Pozwany w treści składanych zeznań wskazał, że porozumieniem z dnia 17 kwietnia 2012r. zawartym ze spółką KENIA zwolnił się z odpowiedzialności wobec spółki z tytułu zawarcia umowy sprzedaży sprzętu. Należy wspomnieć, że strony porozumienia ustaliły, że KENIA sp. z o.o. przejmie na siebie wszelkie obowiązki związane z wyjaśnieniem i usunięciem zgłoszonych przez siebie uwag oraz zobowiąże się we własnym zakresie do wykonania usług serwisowych urządzeń w postaci silosów, w zamian za co pozwany jest zobowiązany do zapłaty na jej rzecz określonej w niniejszym porozumieniu kwoty. Z powyższego nie wynika jednak, że pozwany udowodnił, że poniósł szkodę z tytułu stwierdzonych usterek sprzętu do których naprawy wzywał uprzednio powoda.

Z okoliczności sprawy i przedstawionych dowodów wynika również jednoznacznie, że zamówiony towar został przez powoda dostarczony i wydany pozwanemu. Powód nie przedstawił wprawdzie dokumentów przewozowych, jednakże o spełnieniu świadczenia niepieniężnego świadczą dokumenty w postaci protokołów zdawczo – odbiorczych i zeznania stron.

Sąd zważył, co następuje:

W analizowanej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty za sprzedane mu towary. Bezsprzeczne jest, że powód jest spółką z siedzibą w F. (Włochy), a sprzedaż następowwała na rzecz pozwanego prowadzącego działalność w Rzeczypospolitej Polskiej. W sprawie występuje zatem element transgraniczny, który obliuguje Sąd, na podstawie art. 1143 § 1 k.p.c., do ustalenia prawa właściwego w niniejszej sprawie.

W myśl art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Unia ma kompetencje do wydawania m.in. rozporządzeń. Rozporządzenie ma zasięg ogólny, wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich. Rozporządzeniem, które winno mieć zastosowanie w niniejszej sprawie jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I) (dalej jako „rozporządzenie”), które, na podstawie przepisu art. 91 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 33 ustawy z 4 lutego 2011 r. - Prawo prywatne międzynarodowe, ma pierwszeństwo przed prawem krajowym.

Główną zasadą jaka jest proklamowana przez owe rozporządzenie, to określona w art. 3 zasada swobody wyboru prawa właściwego przez strony, które mogą dokonać tego wyboru równocześnie z zawarciem kontraktu przez zamieszczenie w tym celu w kontrakcie odpowiedniej klauzuli albo w oddzielnej umowie (M. Pazdan, Prawo prywatne międzynarodowe, Warszawa 2012, s. 165). W niniejszej sprawie strony zgodnie twierdziły, że przy zawieraniu umów sprzedaży, ani w terminie późniejszym nie poczyniły ustaleń co do prawa właściwego.

Stosownie, więc do art. 4 ust. 1 lit. a) umowa sprzedaży towarów podlega prawu państwa, w którym sprzedawca ma miejsce zwykłego pobytu. Niewątpliwie w niniejszym stosunku sprzedawcą był powód, którego siedziba znajduje się

na terenie W.. Z powyższego wynika, więc iż do oceny przedmiotowej sprawy winno mieć zastosowanie włoskie prawo materialne.

W zakresie oceny materialnoprawnego roszczenia powoda zwrócić uwagę należy, że w myśl art. 25 ust. 2 R. I, ma on pierwszeństwo w stosunku do konwencji międzynarodowych, których stronami są wyłącznie państwa członkowskie UE. Nie uchybia zaś konwencjom, których stroną jest choćby jedno państwo nieczłonkowskie (M. Pazdan, Prawo prywatne międzynarodowe, Warszawa 2012, s. 175).

Z uwagi na powyższe swoje pierwszeństwo zachowuje, więc Konwencja Narodów Zjednoczonych z dnia 11 kwietnia 1980 r. o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, która weszła w życie w stosunku do Polski w dniu 1 czerwca 1996 r., a w stosunku do Holandii w dniu 1 stycznia 1992 r. Dz.U.1997.45.286 (zob. [http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/sale_goods/1980 \(...\)_status.html](http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/sale_goods/1980 (...)_status.html)).

Zgodnie z zawartym w wyżej wymienionej konwencji art. 1 ust. 1 lit. a konwencja wiedeńska ma zastosowanie do umów sprzedaży między stronami mającymi siedziby handlowe w różnych państwach, jeżeli państwa te są stronami konwencji wiedeńskiej. Bezsprawnie zaś strony umów sprzedaży w 2011 i 2012 roku miały siedziby handlowe w różnych państwach stronach konwencji wiedeńskiej. W państwach konwencyjnych konwencja wiedeńska ma zasadniczo pierwszeństwo przed ustawodawstwem krajowym. Konwencja wiedeńska reguluje jedynie zawarcie umowy sprzedaży oraz prawa i obowiązki stron wynikającej z tej umowy (art. 4) i w tym zakresie jest to prawo właściwe, natomiast w pozostałym zakresie materialnym prawem właściwym dla oceny stosunków zobowiązaniowych stron było prawo włoskie.

Obowiązki sprzedającego zostały określone w przepisie art. 30 Konwencji wiedeńskiej, z którego wynika, że sprzedający obowiązany jest dostarczyć towary, przekazać wszelkie dokumenty ich dotyczące oraz przenieść własności towarów, zgodnie z umową i niniejszą konwencją.

Natomiast obowiązki kupującego zostały określone w przepisie art. 53 konwencji wiedeńskiej, z którego wynika, że kupujący obowiązany jest zapłacić cenę za towary i przyjąć dostawę, zgodnie z umową i niniejszą konwencją.

Mówiąc o prawie właściwym mowa jest zazwyczaj o prawie materialnym, a zasadą jest, że Sąd orzekający w danej sprawie stosuje swoje przepisy proceduralne. Nie inaczej było w tej sprawie, albowiem zgodnie z art. 1 ust. 3 rozporządzenia nie stosuje się go do dowodów i postępowania, bez uszczerbku dla art. 18.

Stosując zatem polskie przepisy proceduralne, zwrócić trzeba szczególną uwagę na fakt, że zgodnie z art. 232 zd. I k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Biorąc zaś pod uwagę essentialia negotii umowy międzynarodowej sprzedaży towarów, określone w art. 30 i art. 53 konwencji wiedeńskiej, rzeczą powoda było wskazanie takich dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na ustalenie faktu zawarcia umowy sprzedaży na podstawie której powód dostarczyć miał pozwanemu towar w postaci silosu oraz wystawić faktury których zapłaty domaga się w niniejszym procesie.

Sąd uznał, że powód powyższe okoliczności wykazał.

Zwrócić uwagę należy, że zgodnie z art. 11 konwencji wiedeńskiej umowa sprzedaży nie wymaga do jej zawarcia lub potwierdzenia formy pisemnej i nie podlega żadnym innym wymogom co do formy. Umowa sprzedaży może być udowodniona w jakikolwiek sposób, w tym również na podstawie zeznań stron.

W przedmiotowej sprawie zawarcie umowy sprzedaży, jak i dostarczenie pozwanemu towarów nią objętych było w zasadzie bezsporne.

Uzasadniając niesłuszność roszczenia powoda pozwany powoływał się na nienależyte wykonanie umowy przez powoda. Pozwany zarzucał powodowi usterki oraz braki dotyczące instalacji urządzeń w postaci silosu (niekompletność).

Zgodnie z art. 38 ust. 1 konwencji wiedeńskiej kupujący powinien dokonać kontroli towarów lub spowodować dokonanie kontroli w najkrótszym, praktycznie możliwym w danych okolicznościach terminie. Ust. 2 mówi, że jeżeli umowa przewiduje przewóz towarów, kontrola może być dokonana w terminie późniejszym, po dostarczeniu towarów na miejsce przeznaczenia.

Stosownie zaś do art. 39 ust. 1 omawianej konwencji kupujący traci prawo do powoływania się na brak zgodności towarów, jeżeli nie zawiadomi sprzedającego o charakterze występujących niezgodności w rozsądnym terminie od chwili, w której niezgodności te zostały przez niego wykryte lub powinny być zostać wykryte.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że pozwany niezwłocznie po odbiorze urządzenia protokołem zdawczo-odbiorczym z dnia 5 listopada 2011r., pismem z dnia 6 listopada 2011r. poinformował powoda o usterkach instalacji silos oraz wezwał do jej usunięcia w terminie 7 dni, wskazując, że nie usunięcie usterek w wyznaczonym terminie spowoduje naprawę przez pozwanego urządzeń na koszt powoda oraz naliczanie odsetek w wysokości 273 euro dziennie.

W związku z tym należy wskazać, że pozwany miał prawo do powoływania się na brak zgodności towarów w świetle art. 39 konwencji wiedeńskiej.

Za niesłuszne Sąd uznał stanowisko pozwanego, który twierdził, że nieusunięcie usterek przez powoda dotyczących dostarczonych przez niego urządzeń warunkuje powstrzymanie się pozwanego od zapłaty nieuregulowanego w części zobowiązania w łącznej kwocie 23.010 euro.

Zgodnie z art. 66 konwencji wiedeńskiej utrata lub uszkodzenie towarów po przejściu ryzyka na kupującego nie zwalnia go od obowiązku zapłaty ceny, chyba że utrata lub uszkodzenie wynikało z działania lub zaniechania sprzedającego. Jak wynika z przywołanego zapisu dotyczy on sytuacji w której przez działanie lub zaniechanie powoda doszłoby do zniszczenia towaru, czego w niniejszej sprawie pozwany nie udowodnił. Nadto pomimo składanych przez pozwanego zastrzeżeń co do dostarczanego towaru, ostatecznie protokołem odbiorczym instalacji silosu wraz z systemem dozowania i obudową zewnętrzną z dnia 18 stycznia 2012r. strony protokołu stwierdziły, że instalacja urządzeń wraz z systemem dozowania działa prawidłowo i jest zgodna z zapytaniem ofertowym. Przede wszystkim jednak pozwany w niniejszym procesie nie wystąpił z żadnym konkretnym zarzutem przeciwko roszczeniu powoda o zapłatę ceny (np. zarzutem potrącenia wynikającym z wcześniejszego oświadczenia o poniesieniu szkody, czy usuwaniu usterek na koszt powoda). Niezależnie od tego jednak, zdaniem sądu, pozwany nie wykazał, aby powód nie usunął wad rzeczy sprzedanych. Powód przedstawił bowiem późniejszy dokument, który potwierdza sprawność i kompletność dostarczonego urządzenia.

Kolejnym środkiem obrony, który podniósł pozwany było powołanie na poniesienie przez niego szkody w związku z nieprawidłowym wykonaniem umowy przez powoda.

Stosownie do art. 74 konwencji wiedeńskiej odszkodowanie za naruszenie umowy przez jedną stronę obejmuje sumę równą stracie, w tym utratę zysku, poniesioną przez drugą stronę w rezultacie naruszenia. Odszkodowanie takie nie może przewyższać straty, którą strona naruszająca przewidywała lub powinna była przewidywać w chwili zawarcia umowy, w świetle okoliczności, które znała lub powinna była znać, jako możliwy rezultat naruszenia umowy.

Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76).

Zgodnie z powyższymi rozważaniami, pozwany podnosząc zarzut naruszenia umowy przez powoda i zaistnienie z tego tytułu szkody, wskazać winien wysokość tej szkody oraz sposób jej wyliczenia, a przede wszystkim podnieść w procesie odpowiedni zarzut wskazujący na wolę rozliczenia tego odszkodowania, tj. zarzut potrącenia.

To wykazanie szkody winno w pierwszej kolejności przybrać postać przedstawienia, na czym szkoda polega oraz w jaki sposób poszkodowany wylicza jej wysokość. Jest to niezbędne w celu umożliwienia zarówno Sądowi, jak i stronie przeciwnej dokonania wstępnej weryfikacji zasadności zgłaszanego roszczenia.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie wskazał sposobu wyliczenia rzekomo powstałej szkody. Na okoliczność istnienia oraz ustalenia wysokości szkody pozwany powołał dowód z dokumentu w postaci porozumienia z dnia 17 kwietnia 2012r. zawartego przez niego ze spółką KENIA. Z dokumentu tego nie wynika jednak, że pozwany poniósł szkodę z tytułu stwierdzonych usterek sprzętu do których naprawy wzywał uprzednio powoda.

Za nieuwzględnieniem powództwa nie przemawiał też zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu, oparty na bazie przepisów polskiego prawa materialnego. Pozwany w oparciu o art. 554 k.c. wywodził, że roszczenia powoda przedawniały się po dwóch latach o daty ich wymagalności.

Należy wskazać, że w przypadku zawarcia umowy sprzedaży lub dostawy pomiędzy włoskim sprzedawcą a polskim kupującym, do zagadnienia przedawnienia roszczeń wynikających z tego zobowiązania zastosowanie znajdzie prawo włoskie. Konieczność odwołania się do włoskiego porządku wewnętrznego jest konsekwencją braku ratyfikacji przez Republikę Włoską Konwencji o przedawnieniu w międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 14 czerwca 1974 r. Mając powyższe na uwadze wskazać należy, iż do roszczeń z tytułu sprzedaży profesjonalnej zastosowanie znajdzie art. 2946 włoskiego kodeksu cywilnego, przewidujący 10- letni termin przedawnienia (patrz. Justyna Balcarczyk - Kolizyjne ujęcie kwestii przedawnienia w umowach sprzedaży zawartych z włoskim sprzedawcą s.111).

Wobec powyższego roszczenie wynikające z faktury nr (...) z dnia 19 października 2011r., które stało się wymagalne w terminie 60 dni od daty wystawienia faktury tj. z dniem 19 grudnia 2011r. oraz roszczenie wskazane w treści faktury nr (...) z dnia 7 października 2011r., którego wymagalność przypadła z terminem płatności po dostawie towaru w dniu 5 listopada 2011r. nie uległy przedawnieniu.

Stosownie do art. 78 konwencji, jeżeli strona nie dokona zapłaty ceny lub innej należności, druga strona ma prawo do odsetek od zaległej sumy, niezależnie od żądania odszkodowania należnego na podstawie art. 74. O wysokości stopy odsetek ustawowych za opóźnienie należnych wierzycielowi na podstawie art. 78 konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzonej w W. dnia 11 kwietnia 1980 r. (Dz.U. z 1997 r. Nr 45, poz. 286) rozstrzyga prawo właściwe dla umowy wskazane przez normę kolizyjną legis fori (art. 7 ust. 2 konwencji) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2008 r., w sprawie V CSK 63/08. Zgodnie, więc z poczynionymi wyżej ustaleniami wysokość stopy odsetek ustawowych za opóźnienie należało rozstrzygnąć na podstawie prawa włoskiego. We W. obowiązują odsetki ustalone na podstawie ustawy z dnia 9 października 2002 r. (opubl. w Dz.U. Nr 249 z 23 października 2002r.), którą implementowano dyrektywę Rady UE (...) z dnia 29.06.2000r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych oraz ustawy z dnia 9 listopada 2012r. nr 192, która wprowadziła zmiany w ustawie z dnia 9 października 2002 r. mając na uwadze Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

W myśl powyższych przepisów odsetki ustawowe w obrocie między przedsiębiorcami w prawie włoskim kształtowały się następująco:

- 1) w okresie od 1 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. - 8,25% w skali roku;
- 2) w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. - 8,00% w skali roku;
- 3) w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 30 czerwca 2013 r. - 8,75% w skali roku;

- 4) w okresie od 1 lipca 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. -8,5% w skali roku;
- 5) w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r. - 8,25% w skali roku;
- 6) w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. - 8,15% w skali roku;

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku zasądając kwotę 23.010,00 euro wraz z odsetkami.

W punkcie 2 Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

W związku z tym, że pozwany przegrał spór w całości winien zwrócić powodowi poniesione celowe koszty procesu, na które składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.251 zł zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł wynikające z § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, 461 j.t.), koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł), wydatki na tłumacza w postępowaniu w kwocie 137,11 zł oraz koszty stawiennictwa w sądzie pełnomocnika powoda w kwocie 1404,20 zł (jak w punkcie 2 spisu kosztów k. 286) . Pozostałe koszty jako niecelowe (np. noclegi w P., podczas gdy strona podróżowała samochodem), czy też nieodpowiednio udokumentowane (wydruki komputerowe w języku włoskim) sąd pominął i nie przyznał ich zwrotu od pozwanego na rzecz powoda.

W przedmiotowym postępowaniu podstawą dla przekazania sprawy do sądu właściwości ogólnej przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie było wniesienie przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty, tj. art. 505(36) k.p.c. W takim przypadku przepisy k.p.c. nie przewidują możliwości obciążenia powoda kosztami brakującej części opłaty od pozwu wnoszonego w postępowaniu upominawczym (patrz: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt III CZP 56/13). W tej sytuacji, Sąd nakazał ściągnąć kwotę 3.753,00 zł brakującej części opłaty sądowej od pozwu od pozwanego, jako od strony przegrywającej proces, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014.1025 j.t.), o czym Sąd orzekł w punkcie 2b wyroku.

SSO Katarzyna Krzymkowska